

# РЕШЕНИЕ

№ 41567

гр. София, 11.12.2025 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 56 състав, в**  
публично заседание на 03.12.2025 г. в следния състав:

**СЪДИЯ: Мария Ситнилка**

при участието на секретаря Макрина Христова, като разгледа дело номер **11410** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалбата на „МЛ ГЕЙМИНГ“ООД, ЕИК[ЕИК], представлявано от управителя С. А. чрез пълномощник адв. Г. против решение № 000030-8899/20.10.2025 г. на изпълнителния директор на Националната агенция за приходите (НАП), с което, на основание чл. 4б от Закона за държавните такси, е постановен отказ по заявление вх. № 55-30-12815/29.07.2025 г. за възстановяване на преведена по сметка на НАП държавна такса по чл. 30, ал. 6 от Закона за хазарта, изчислена съобразно § 22, ал. 1 от ПЗР към Закона за държавния бюджет за 2024 г. в размер на 45 000 лева, за игрална зала с адрес: [населено място], район „О.“, [улица], ет. -1. Обосновават се съображения за незаконосъобразност на оспорения акт, като постановен в противоречие с материално правните разпоредби и целта на закона. Конкретно се посочва, че дължимостта на таксата по чл. 30, ал. 6 от ЗХ е обусловена от факта на наличие на валиден лиценз за организиране на хазартни игри с игрални автомати, като същата се преизчислява пропорционално за времето, през което дружеството организира хазартни игри в посочената в лиценза игрална зала, респ. периодът, през който НАП осъществява надзорните си правомощия, предвидени в ЗХ. Тези твърдения се основават на нормата на §22, ал. 1 от ПЗР на Закона за държавния бюджет на Република България за 2024 г., съгласно която организаторите на хазартни игри с игрални автомати с лицензии, издадена преди 01.01.2024 г., дължат такса по чл. 30, ал. 6 от ЗХ, изчислена по формула, съгласно която размерът на дължимата такса е в пряка зависимост от броя на месеци на действие на лиценза, оставащи след 01.01.2024 г. Изразява несъгласие с мотивите на административния орган за приложимост на нормата на чл. 30, ал. 2 от ЗХ, предвид

разликата в същността и естеството на държавната такса, събирана по чл. 30, ал. 6 от ЗХ и тези, събирани съгласно Тарифата по чл. 30, ал. 1 от ЗХ. Претендира се отмяна на оспореното решение и изпращане на преписката за ново произнасяне с указания за издаване на акт за възстановяване на сумата от 20 000 лева, представляваща недължимо платена държавна такса по чл. 30, ал. 6 от ЗХ. Заявява искане за присъждане на разноски, съобразно приложен списък по чл. 80 от ГПК.

Ответната страна - Изпълнителният директор на Националната агенция за приходите, чрез процесуалния си представител, оспорва жалбата като неоснователна по съображения, изложени в депозирано по делото писмено становище. Намира, че предсрочното прекратяване на лиценза не е основание за отпадане на задължението за заплащане на държавна такса по чл. 30, ал. 6 от ЗХ на основание § 22 от ПЗР на Закона за държавния бюджет за 2024 г. Липсата на изрична законова регламентация изисква да се приеме, че не съществува възможност за частично възстановяване на заплатената държавна такса при условие, че лицензът е прекратен предсрочно. Позовава се на нормата на чл. 30, ал. 2 от ЗХ. Претендира отхвърляне на жалбата и заплащане на юрисконсултско възнаграждение. Заявява искане, при уважаване на жалбата, размерът на адвокатското възнаграждение да бъде определен съобразно чл. 8, ал. 3 от Наредба № 1/09.07.2004 г. за възнаграждения за адвокатска работа.

Настоящият съдебен състав, след като обсъди доводите на страните, прецени представените по делото доказателства и извърши проверка на оспорения акт в съответствие с разпоредбата на чл. 168 от АПК, за да се произнесе съобрази следното:

Жалбата за ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА, като подадена от надлежна страна-адресат на оспорения индивидуален административен акт в законоустановения срок по чл. 149, ал. 1 от АПК във връзка с чл. 28 от ЗХ.

Разгледана по същество жалбата е ОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

По делото не съществува спор по фактите, които се състоят в следното:

Оспорващото търговско дружество е организатор на хазартни игри с игрални автомати и притежава лиценз за организиране на игри с игрални автомати в обект в [населено място], район „О.“, [улица], ет. -1. Лицензът е издаден въз основа на решение № 000030-6134/27.07.2023 г. на изпълнителния директор на НАП. Срокът на издадения лиценз е до 11.08.2028 г.

На 23.02.2024 г. от „СИМПЛИ ПЪРФЕКТ“ООД е подадена декларация за дължимата еднократна държавна такса за поддържане на лиценз за игри с игрални автомати по чл. 30, ал. 6 от ЗХ и на основание § 22, ал. 1 от ПЗР ЗДБ-2024 г. е внесло сума в размер на 68 750 за оставащия брой месеци на действие на лиценза след 01.01.2024 г. Плащането на дължимата такса се установява с приетото по делото Платежно нареждане от 27.02.2024 г.

С Решение за прекратяване на лиценз по чл. 35, ал. 1, т. 4 от ЗХ № 000030-5508/03.07.2025 г. изпълнителният директор на НАП е прекратил издадения лиценз на „МЛ ГЕЙМИНГ“ООД за организиране на хазартни игри в игрална зала с адрес: [населено място],[жк], [улица], ет. -1 по подадено от дружеството искане за предсрочно прекратяване на лиценз вх. № 55-30-100424/13.06.2025 г.

„МЛ ГЕЙМИНГ“ООД е депозирило до изпълнителния директор на НАП искане за връщане на недължимо платени такси вх. № 55-30-12815/29.07.2025 г. Посочено е, че дружеството е декларирило и внесло такса по чл. 30, ал. 6 от ЗХ за поддържане на лиценз в размер на 68 750 лв., изчислена съгласно § 22, ал. 1 от ПЗР ЗДБ - 2024 г. за 55 месеца, считано от 01.01.2024 г. до 11.08.2028 г. (дата на изтичане на срока на лиценза). Предвид предсрочното прекратяване на лиценза с решение № 000030-5508/03.07.2025 г. на изпълнителния директор на НАП таксата по чл. 30, ал. 6 от ЗХ за останалия срок се явява недължимо платена, като същата следва да бъде върната в размер на 45 000 лв. (36 месеца x 1250 лв.)

По така депозираното искане изпълнителният директор на НАП се е произнесъл с оспореното в настоящото съдебно производство решение, като на основание чл. 46 от Закона за държавните такси е отказал възстановяване на преведена по сметка на НАП държавна такса по чл. 30, ал. 6 от Закона за хазарта, изчислена съобразно § 22, ал. 1 от ПЗР към Закона за държавния бюджет за 2024 г. в размер на 45 000 лева, за игрална зала с адрес: [населено място], район „О.“, [улица], ет. -1 по заявление вх. № 55-30-12815/29.07.2025 г. Отказът е мотивиран с обстоятелството, че предсрочното прекратяване на лиценза за организиране на хазартни игри с игрални автомати не е основание за отпадане на задължението за заплащане на държавна такса по чл. 30, ал. 6 от ЗХ, изчислена съобразно § 22, ал. 1 от ПЗР ЗДБ-2024 г. Организаторът на хазартни игри може да осъществява своята дейност през целия срок на действие на лиценза. Липсата на изрична законова регламентация не дава възможност за частично възстановяване на внесена държавна такса. Административният орган се е позовал и на нормата на чл. 30, ал. 2 от ЗХ, съгласно която платените държавни такси за разглеждане на документи по подадени искания за издаване на лицензии или за извършване на промени по издадени лицензии не подлежи на възстановяване.

Въз основа на така установените факти, настоящият съдебен състав обосновава следните правни изводи:

С оглед обхватът на проверката по чл. 168 от АПК настоящият съдебен състав намира, че оспореното решение е издадено от компетентен административен орган по чл. 17, ал. 1, т. 16 от ЗХ.

В чл. 17 от ЗХ са уредени функциите и правомощията на изпълнителния директор на НАП, който съгласно чл. 16 от ЗХ осъществява държавния надзор в областта на хазарта и свързаните с хазарта дейности. Според чл. 17, ал. 1, т. 16 от ЗХ изпълнителният директор на НАП осъществява и други правомощия, освен посочените в т. 1-15, в областта на хазарта и свързаните с него дейности, предвидени в нормативен акт. Съгласно чл. 7, ал. 1 от ЗДТ контролът по правилното определяне и събирането на таксите се провежда от ръководителите на съответните държавни органи и бюджетни организации и съдилищата. Изпълнителният директор на НАП е органът, който следва да издаде акта и пред когото следва да се подаде искане за прихващане и/или възстановяване на недължимо платени такси, тъй като той е органът, който осъществява дейността по издаване и продължаване на лицензите за организиране на хазартни игри, както и има правомощията да се произнася и по други въпроси в областта на хазарта и свързаните с него дейности. Следователно, изпълнителният директор на НАП, е материално компетентният орган да разрешава и съответно да отказва възстановяването на недължимо платени такси.

Оспореното решение е издадено и в предвидената в закона писмена форма, при спазване на изискванията за съдържание и при липса на нарушения на административно производствените правила, обезпечаващи правилното установяване на релевантните по случая факти.

С оглед мотивите на оспореното решение и доводите изложени в сезиращата съда жалба следва да се приеме, че спорът е правен и се свежда до правилното прилагане на материалния закон.

Съгласно чл. 30, ал. 1 от ЗХ за разглеждане на документи по подадени искания за издаване на лицензии или за извършване на промени по издадени лицензии, за издаване на лицензии по този закон, с изключение на лицензии за онлайн залагания, за издаване на удостоверения с вписани промени по издадени лицензии, както и за извършване на други административни услуги, се събират държавни такси по тарифа, приета от Министерския съвет (МС) по предложение на министъра на финансите. В ал. 6 на чл. 30 от ЗХ (приложимата редакция ДВ бр.108/2023 г., в сила от 01.01.2024 г.) изрично е предвидено, че за поддържане на лиценз за игри с игрални автомати със срок на лиценза 5 години се събира еднократна държавна такса в размер на 75000 лева, когато

игрите са организирани в населени места до 500 000 жители, и в размер на 150000 лева, когато игрите са организирани в населени места над 500 000 жители. За поддържане на лиценз за игри с игрални автомати със срок на лиценза 10 години се събира еднократна държавна такса в размер на 150000 лева когато игрите са организирани в населени места до 500 000 жители, и в размер на 300000 лева, когато игрите са организирани в населени места над 500 000 жители.

С нормата на §22 ПЗР ЗДБ-2024г. е установено, че организаторите на хазартни игри с игрални автомати с лицензи, издадени преди 01.01.2024 г. (какъвто е настоящият случай) също дължат таксата по чл.30, ал.6 ЗХ, но в размер, определен по посочената формула:  $A = \frac{B}{C} \times D$ , където:

C

A е дължимата такса;

B е таксата по чл. 30, ал. 6 от ЗХ;

C е общият брой месеци от срока на действие на издадения на организатора лиценз;

D е броят месеци на действие на лиценза, оставащи след 1 януари 2024 г.

В ал. 2 на §22 е посочено, че когато срокът на действие на лиценза в месеци след 01.01.2024 г. не изтича в края на календарен месец, определянето на общия брой месеци от срока на действие на издадения на организатора лиценз за целите на изчисляване на дължимата еднократна част от таксата по ал. 1 се закръглява надолу до края на предходния календарен месец. Дължимата еднократна част от таксата, определена по ал. 1, се декларира и внася в срок до 28.02.2024 г. при условията и по реда на чл. 92 ЗХ (§22, ал. 3). Следователно, споделя се становището, че размерът на дължимата такса е в пряка зависимост от броя месеци на действие на лиценза, оставащи след 1 януари 2024 г.

В разглеждания случай е налице хипотезата с 5-годишен лиценз, като дължимата такса е заплатена пропорционално при спазване на формулата на § 22 от ПЗР на ЗДБ за 2024г. - за 55 месеца, след 01.01.2024 г. до края на лицензионния период - 11.08.2028 г. Считано, обаче, от датата на влизане в сила на решението за прекратяване на лиценза, заплатената такса за месеците до 11.08.2028 г. подлежи на възстановяване. Самият характер на вземанията за такси, които следва да са винаги законово предвидени и определени, съгласно Закона за държавните такси, води до извод, че същите се дължат, за да може да бъде осъществявана определената от закон като лицензионна дейност. Отпадането на това обстоятелство води до недължимо платена такса за периода, за който субектът няма да осъществява и няма право да осъществява дейността. Не може да се сподели становището, че след еднократното ѝ заплащане организаторът на хазартни игри може да осъществява дейността за целия период. Обратно, именно с нарочен акт на органа по контрол на хазартните дейности тази дейност е прекратена, което, макар и по искане на лицензополучателя, води до отнемане на правото му да осъществява дейността поради прекратяването на лиценза за същата. Следователно, не е налице лиценз, който да бъде поддържан след датата на прекратяването му, за което е предвидена таксата по чл. 30, ал. 6 ЗХ. За периода от тази дата до края на срока на действие на прекратения лиценз таксата се явява недължимо платена и следва да бъде възстановена.

Неоснователни са доводите на административния орган за приложимост на нормата на чл. 30, ал. 2 от ЗХ, съгласно която платените държавни такси за разглеждане на документи по подадени искания за издаване на лицензи или за извършване на промени по издадени лицензи не подлежат на възстановяване. Първата хипотеза е приложима, когато искането /документите/ е разгледано по предвидения ред. Тогава заплатената държавна такса не е недължимо платена, тъй като плащането не е обвързано от резултата и не се дължи само при позитивен за искателя акт. Втората хипотеза - платени държавни такси за извършване на промени по издадени лицензи, също не

касае процесния случай. Видно от разпоредбата на чл. 20, ал. 1, т. 3 от ЗХ, законът различава дейността по издадените лицензи, отказаните, прекратените, отнетите и променените лицензи за организиране на хазартните игри, респ., прекратените и променените лицензи не са идентични. Според чл. 30, ал. 2 от ЗХ не подлежат на възстановяване държавните такси за извършване на промени по издадени лицензи, а не за прекратени лицензи.

Изложеното обосновава извод за материална незаконосъобразност на оспорената решение, което налага неговата отмяна, като на основание чл. 173, ал. 2 от АПК преписката следва да се върне на компетентния орган за произнасяне по искането за възстановяване на платената такса, отнасяща се за периода след прекратяване на лиценза, съобразно мотивите на настоящия съдебен акт.

При този изход на спора правото на разноски е възникнало за оспорващия, поради което на основание чл. 143, ал. 1 от АПК следва да му бъдат присъдени своевременно претендираните и доказани такива. Същите са в общ размер 2700 лв., от които 50 лв. за заплатена държавна такса и 2650 лв. - адвокатско възнаграждение по договор за правна защита и съдействие от 05.10.2025 г. Ответникът, чрез процесуалния си представител, е направил възражение за прекомерност, което следва да бъде уважено. В тази връзка следва да се има предвид, че делото не се отличава с фактическа и правна сложност в сравнение с други дела от този вид. Проведено е едно съдебно заседание, на което не са събирани допълнително доказателства, не са обосновавани доказателствени искания, не са разпитвани свидетели и не е изслушвано и приемане на заключение от съдебна експертиза. При определяне на размера на адвокатското възнаграждение приложение следва да намери нормата на чл. 8, ал. 3 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г., според която за процесуално представителство, защита и съдействие по административни дела без определен материален интерес, извън случаите по ал. 2, възнаграждението е в размер на 1000 лв. Това е така, тъй като предмет на настоящото съдебно производство е законосъобразността на индивидуален административен акт (решение на изпълнителния директор на НАП), като при установена незаконосъобразност съдът не разполага с правомощие да постанови връщане на платената такса, а единствено да отмени оспореното решение и да изпрати преписката на органа с указания по тълкуването и прилагането на закона. Ето защо следва да се приеме, че дължимите разноски за адвокатско възнаграждение трябва да се определят в размер на минимума по чл. 8, ал. 3 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г., а именно: 1000 лв.

Предвид изложеното и на основание чл. 172, ал. 2 и чл. 173, ал. 2 от АПК Административен съд София - град, Второ отделение, 56<sup>-ти</sup> състав,

## Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалбата на „МЛ ГЕЙМИНГ“ООД, ЕИК[ЕИК], представлявано от управителя С. А. чрез пълномощник адв. Г. решение № 000030-8899/20.10.2025 г. на изпълнителния директор на Националната агенция за приходите.

ИЗПРАЩА административната преписка на изпълнителния директор на Националната агенция за приходите за ново произнасяне по искане на „МЛ ГЕЙМИНГ“ООД за връщане на недължимо платени такси вх. № 55-30-12815/29.07.2025 г., в 14-дневен срок, съобразно указанията по тълкуване и прилагане на закона, дадени в мотивите на решението.

ОСЪЖДА Националната агенция за приходите да заплати на „МЛ ГЕЙМИНГ“ООД, ЕИК[ЕИК], представлявано от управителя С. А. разноски по делото в размер на 1050 (хиляда и петдесет) лв. Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му пред Върховния административен съд.

